
Podboje Rzymu - cz. I - wojny punickie

Podboje Rzymu - cz. I

Jest swoistym fenomenem, że Rzym, małe miasteczko w środku Italii stał się w pewnym momencie nie tylko państwem wiodącym pierwszorzędną rolę w ówczesnym świecie, co kwintesencją tego świata.

Pierwszym istotnym sukcesem Rzymu było pokonanie w 396 r. p.n.e. etruskiego miasta-państwa – Veii, dzięki czemu Rzymianie uzyskali przyczółek po północnej stronie Tybru. W 338 r. p.n.e., rozwiązano Związek Łatyński i większość jego terytoriów włączono do Rzymu. Odtąd Rzym stał się największym państwem w Italii. Na przełomie wieku IV i III w. p.n.e. przeciwko Rzymianom wystąpiła ogólna italska koalicja Etrusków, Samnitów, Gaków, Umbrów i Lukanów, została ona jednak rozbita w bitwie pod Sentium w 295 roku przed Chrystusem. Prócz Rzymu w Italii suwerenne pozostały już tylko miasta greckie, z Tarentem na czele, które sprzymierzyły się z ostatnim żyjącym kuzynem Aleksandra Wielkiego – Pyrrusem – przeciw nowej italskiej potęgze, zostały jednak przez Rzym pokonane i musiały uznać jego zwierzchność.

Stosunki z Kartagwą – wojny punickie

Podboje te pozwoliły Rzymianom stać się potęgą na Półwyspie Apenińskim jednak za moment kluczowy dla narodzin przyszłego imperium uznaje się powszechnie toczony w III i II w. przed Chrystusem wojny z potężnym północnoafrykańskim państwem o rodowodzie fenickim – Kartagwą. Wojny te zostały zapamiętane, jako wojny punickie.

Początkowo stosunki z Kartagwą układały się bardzo pomyślnie, współpracowano zarówno na płaszczyźnie gospodarczej jak i politycznej. Przyczyną konfliktu stało się zainteresowanie Rzymian Sycylią, na której istotne interesy prowadzili Punijczycy (tak w Wiecznym Mieście nazywano Kartagińczyków). Pierwsza wojna punicka trwała od 264 do 241 roku p.n.e. i zakończyła się pełnym sukcesem Rzymian, którzy zdobyli na Kartagwie panowanie nad Sycylią, Korsyką i Sycylią, jak również panowanie na morzach, nakazując pokonanym likwidację floty.